

Nieuwsbrief - GZR Updates 2021-4

Nummer 4, 2021

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1471](#) 16-02-2021

Werknemer is door de detachering bij wijkteams geen deel gaan uitmaken van de overgedragen onderneming.

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:1058](#) 03-02-2021

Nederlandse rechter acht zich bevoegd over in België uitgevoerde behandelingsovereenkomst te oordelen; de rechter ziet de overeenkomst als een consumentenovereenkomst.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:403](#) 02-02-2021

Buurman behoort niet per definitie tot het sociale netwerk.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:895](#) 29-01-2021

Voorzieningenrechter doet uitspraak over de bezoekerssluiting van een verzorgingshuis in verband met een corona-uitbraak.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:445](#) 22-01-2021

De rechtbank wijst het verzoek voor een rechterlijke machtiging in dit specifieke geval toe, ondanks het ontbreken van de diagnose Korsakov.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2020:5761](#) 19-11-2020

Maatschappelijke opvang op grond van Wmo 2015 voor terugkeer uit VK door voorzieningenrechter toegewezen.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,](#)
[ECLI:NL:TGZREIN:2021:15](#) 17-02-2021

Delen informatie over minderjarige kinderen met Raad voor de Kinderbescherming volgens toepasselijke KNMG-wegwijzer.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,](#)
[ECLI:NL:TGZREIN:2021:14](#) 17-02-2021

Waarschuwing voor huisarts die na overlijden patiënte geen contact met familie heeft opgenomen.

Uitspraken zonder ECLI

[College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd](#) 18-02-2021

Jeugdbeschermer heeft ouders onvoldoende geïnformeerd over medische behandeling en zich niet vergewist van toestemming ouders.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Waarschuwing voor huisarts die na overlijden patiënte geen contact met familie heeft opgenomen.

Een huisarts krijgt een waarschuwing voor het niet opnemen van contact met de familie van de in deze kwestie plotseling overleden patiënte. Hij kende deze patiënte en haar familie erg goed. De huisarts is door zijn uiterst passieve houding buiten de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening getreden.

Feiten

De moeder van klagers sub 1 en 2, respectievelijk de zus van klager sub 3, (patiënte) stond als patiënte ingeschreven in de huisartsenpraktijk waar verweerder als huisarts werkzaam is. Patiënte en verweerder kenden elkaar ruim 28 jaar en hadden ook persoonlijk contact met elkaar. Patiënte kwam niet vaak op consult. Op 20 februari 2020 kwam zij voor het eerst sinds lange tijd op het spreekuur in de praktijk met klachten van urineverlies. Zij werd gezien door een collega van verweerder die, na anamnese en onderzoek, een verwijzing voor fysiotherapie gaf.

Op 24 februari 2020 belde patiënte naar de praktijk omdat ze ziek was. Patiënte werd diezelfde dag nog gezien door een andere collega van verweerder. Twee dagen later, op 26 februari 2020, kwam patiënte opnieuw naar de praktijk en werd zij door verweerder gezien. Patiënte zou diezelfde avond voor een vakantie van elf dagen vertrekken. Omdat zij zich na aankomst erg ziek voelde, is zij door een huisarts op haar vakantiebestemming naar het ziekenhuis verwezen. Onderzoek wees uit dat er sprake was van alveesklierkanker, waarvoor zij op 5 maart 2020 een zware operatie heeft moeten ondergaan. In maart 2020 is patiënte op haar vakantiebestemming overleden.

Na het overlijden van patiënte is er geen contact geweest tussen verweerder en de

nabestaanden van patiënte.

Klagers verwijten verweerder dat hij:

1. ernstig nalatig is geweest in zijn zorg naar patiënte door niet te onderkennen dat zij, toen zij zich voor het eerst bij de praktijk meldde op 20 februari 2020, doodziek was;
2. ook enkele dagen later, toen patiënte zich weer meldde, heeft geweigerd iedere vorm van onderzoek te laten uitvoeren en patiënte met een kluitje in het riet heeft weggestuurd;
3. de klachten van patiënte niet serieus heeft genomen en haar op een verre reis heeft laten gaan, terwijl zij die zelf had willen afblazen;
4. door de ernst van de situatie niet te onderkennen, groot emotioneel leed aan klagers heeft toegebracht;
5. geen contact met klagers heeft opgenomen na het overlijden van patiënte.

Volgens klagers was verweerder een vriend van de familie, die patiënte al ruim 28 jaar kende. Patiënte was kerngezond, en kwam bijna nooit bij de huisarts. De kern van de klacht betreft verweerdere handelen tijdens het consult van 26 februari 2020, in samenhang gezien met de zorgen die patiënte zelf had – omdat zij vond dat ze geel zag – en met de informatie die verweerder van de twee daaraan voorafgaande consulten had. Ook begrijpen klagers niet dat ze na het overlijden van patiënte nooit iets van verweerder hebben vernomen; noch in zijn professionele hoedanigheid als huisarts, noch als bekende van de familie.

Verweerder voert verweer en betwist – samengevat – dat hij onvoldoende zorg heeft verleend, onderzoek heeft geweigerd of patiëntes klachten niet serieus heeft genomen. Wel erkent verweerder dat hij geen contact met klagers heeft opgenomen na het overlijden van patiënte en dat hij dat wel had moeten doen. Hij schaamt zich daarvoor. Hoewel er geen enkel excuus bestaat, geeft verweerder als context aan dat hij het door de COVID-19 crisis ontzettend druk

had. Hij heeft geen contact met klagers opgenomen omdat hij niet over hun contactgegevens beschikte en omdat hij het idee had dat klagers geen behoefte hadden aan contact.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg oordeelt dat klagers wat het eerste klachtonderdeel betreft niet-ontvankelijk zijn, omdat patiënte op 20 februari 2020 niet door verweerder, maar door een andere huisarts is gezien. Verweerder valt hier geen persoonlijk verwijt te maken.

De klachtonderdelen 2, 3 en 4 lenen zich volgens het RTG voor gezamenlijke bespreking. Aan de hand van de aantekeningen in het medisch dossier stelt het RTG vast dat patiënte op 26 februari 2020 door verweerder is gezien en onderzocht en dat toen is gesproken over – in elk geval – de vermindering van de diarreeklachten die patiënte twee dagen eerder bij de collega van verweerder had gemeld. Tevens staat vast dat verweerder met patiënte heeft gesproken over haar ongerustheid, omdat zij meende dat haar ogen geel waren en zij bang voor alveesklierkanker was. Ook is gesproken over de conditie van patiënte met het oog op haar reis, diezelfde avond. Verweerder heeft in het dossier genoteerd dat de beslissing om die avond wél op reis te gaan in onderling overleg was genomen en dat aanvullend onderzoek zou worden verricht als de klachten van patiënte na terugkeer van haar vakantie nog zouden bestaan.

Gelet op de door patiënte aangegeven klachten en de door verweerder na anamnese en onderzoek genoteerde bevindingen, is het RTG van oordeel dat verweerder binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening is gebleven. Het RTG heeft niet kunnen vaststellen dat verweerder de klachten van patiënte niet serieus heeft genomen. Van een weigering om bloedonderzoek te doen is geen sprake geweest. Met patiënte is namelijk afgesproken dat dit zou gebeuren na terugkomst van vakantie, als dat nodig zou zijn. Dat enkele dagen later bij patiënte helaas alveesklierkanker is geconstateerd, kan niet tot de gevolgtrekking leiden dat verweerder onvoldoende aandacht voor de klachten van patiënte heeft gehad en niet adequaat heeft gereageerd. De klachtonderdelen 2, 3 en 4 zijn daarom ongegrond.

Klachtonderdeel 5, dat ziet op de nazorg aan klagers als nabestaanden van patiënte, is gegrond.

Verweerder heeft erkend dat hij geen contact met klagers heeft opgenomen en dat hij dat wel had moeten doen. Het RTG oordeelt dat de reactie van verweerder na het overlijden van patiënte fors onder de maat is geweest. Ook nadat klaagster sub 1 contact met de praktijk had opgenomen, heeft verweerder geen actie ondernomen. Verweerder had niet mogen afgaan op de mededeling van de assistente, dat klaagster aangegeven zou hebben geen behoefte te hebben aan contact. Het had juist op de weg van verweerder gelegen om te verifiëren of de mededeling daadwerkelijk juist was en hij had aan klagers ook ruimte moeten bieden om hun ongenoegen, voor zover daarvan op dat moment sprake was, te kunnen ventileren. Van verweerder als professional mag worden verwacht dat hij de op hem rustende verplichting tot het bieden van nazorg te allen tijde vervult, ook als er twijfel is over de juistheid van het eigen handelen. Het excuus dat verweerder het erg druk had vanwege de COVID-19 besmettingen kan het RTG daarin niet volgen, nu het RTG het onaannemelijk acht dat er niet op enig moment een telefonisch contact had kunnen plaatsvinden. Het RTG is van oordeel dat verweerder, door zijn uiterst passieve houding na het overlijden van patiënte, buiten de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening is getreden. Dit is tuchtrechtelijk verwijtbaar.

De klacht is gedeeltelijk gegrond. Daarom legt het RTG een maatregel op. Verweerder is volgens het RTG aantoonbaar tekortgeschoten in de nazorg aan de nabestaanden. Omdat verweerder wel heeft ingezien dat hij anders had moeten handelen, volstaat het RTG met het opleggen van een waarschuwing.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 17-02-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2021:14

Zaaknummer: 2068

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Buurman behoort niet per definitie tot het sociale netwerk.

Buurman behoort niet per definitie tot het sociale netwerk.

Feiten

In deze zaak komt eiser op tegen het besluit van het college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch, waarbij een voorziening voor huishoudelijke hulp in de vorm van een pgb met een uurtarief voor sociaal netwerk is toegekend. Eiser heeft de huishoudelijke hulp ingekocht bij een buurman. In geschil is of een buurman per definitie tot het sociaal netwerk behoort als bedoeld in artikel 1.1.1 van de Wmo 2015

Oordeel

De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend en overweegt daartoe als volgt.

Artikel 1.1.1 van de Wmo 2015 definieert sociaal netwerk als: *'personen uit de huiselijke kring of andere personen met wie de cliënt een sociale relatie onderhoudt'*. Uit de memorie van toelichting bij de Wmo 2015 (*Kamerstukken II 2013/14, 33841, nr. 3, p. 123*) blijkt dat hiertoe worden gerekend de personen uit de huiselijke kring en andere personen met wie regelmatig contacten worden onderhouden, zoals burens, medeleden van een vereniging, enzovoort.

In paragraaf 3.1.2 van de Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning 2017 's-Hertogenbosch staat onder het kopje Sociaal netwerk:

'Het sociaal netwerk bestaat uit personen uit de huiselijke kring (familieleden, huisgenoten, de (voormalig) echtgenoot en mantelzorgers) en andere personen met wie de klant een sociale relatie onderhoudt. Dit laatste zijn personen met wie de klant regelmatig contacten onderhoudt, zoals bijvoorbeeld burens en medeleden van een vereniging.'

Uit de hiervoor genoemde bepalingen en toelichting volgt niet dat een buurman die de

huishoudelijke hulp verzorgt per definitie gerekend kan worden tot personen uit de huiselijke kring en andere personen met wie regelmatig contact wordt onderhouden. Voor zover het college – onder verwijzing naar de herdefiniëring van de term ‘sociaal netwerk’ in 2017 – wel dit standpunt heeft ingenomen, kan dit standpunt dan ook niet worden gevolgd wegens strijd met voornoemde bepalingen en toelichting. Bepalend voor de vraag of de buurman van eiser behoort tot eisers sociale netwerk als bedoeld in artikel 1.1.1 van de Wmo 2015 is of eiser met deze persoon een sociale relatie onderhoudt.

Nu niet is gebleken dat het college verder enig onderzoek heeft verricht naar de aanwezigheid (en aard) van regelmatige contacten tussen eiser en zijn buurman, is de rechtbank van oordeel dat het college onvoldoende kennis heeft vergaard over de relevante feiten, zodat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:2 van de Awb. Het beroep is gegrond.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 02-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:403

Zaaknummer: 19/3414

Rechters: M.G.P.A. Burghoorn

Advocaten: J.W. de Bruijn en N. Sodaar

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst het verzoek voor een rechterlijke machtiging in dit specifieke geval toe, ondanks het ontbreken van de diagnose Korsakov.

De rechtbank wijst het verzoek voor een rechterlijke machtiging in dit specifieke geval toe, ondanks het ontbreken van de diagnose Korsakov.

Feiten

Voor betrokkene wordt een rechterlijke machtiging op grond van de WZD verzocht. Uit de overgelegde stukken en de mondelinge behandeling blijkt dat betrokkene lijdt aan een uitgebreide neurocognitieve stoornis (van het amnestisch-confabulerend type), ten gevolge van een naar alle waarschijnlijkheid jarenlange bestaande ernstige stoornis in het gebruik van alcohol. Hierdoor voldoet betrokkene aan een aantal kenmerken van Korsakov, maar niet aan alle. Daarom kan niet gesproken worden van het syndroom van Korsakov. De neurocognitieve stoornis bestaat al jaren, maar is over de jaren in ernst toegenomen.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat een dergelijke stoornis als een psychogeriatrische aandoening is aan te merken. In dat verband wijst de rechtbank op de door het CIZ voor betrokkene afgegeven indicatie, alsmede op het uitgangspunt dat de voorliggende problematiek de actuele zorgbehoefte van de cliënt bepaalt (HR 10 juli 2020, ECLI:NL:HR:2020:1271). De rechtbank is tegen deze achtergrond van oordeel dat in dit specifieke geval het ontbreken van de diagnose Korsakov niet in de weg staat aan het verlenen van een rechterlijke machtiging op grond van de WZD.

De rechtbank overweegt vervolgens dat ook aan de andere vereisten voor een rechterlijke machtiging is voldaan (zoals verzet en ernstig nadeel) en wijst het verzoek toe.

mr. S.M. Steen

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:445

Zaaknummer: C/05/382132/FZ RK 21-61

Rechters: A.L.M. Steinebach-de Wit

Advocaten: J. Poortinga

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter doet uitspraak over de bezoekerssluiting van een verzorgingshuis in verband met een corona-uitbraak.

Voorzieningenrechter doet uitspraak over de bezoekerssluiting van een verzorgingshuis in verband met een corona-uitbraak.

Feiten

Twee dochters vorderen toegang tot een verzorgingshuis om hun hoogbejaarde, dementerende moeder te bezoeken. In het verzorgingshuis is sprake van een corona-uitbraak, waarbij 46 bewoners en 45 medewerkers positief zijn getest. Acht bewoners zijn aan de gevolgen van een besmetting overleden en een medewerker is op de intensive care opgenomen. Op de woongroep van de moeder zijn vijf van de zes bewoners, onder wie de moeder, besmet geraakt. Uit onderzoek blijkt dat bij een groot aantal positieve tests sprake is van een besmetting met de zogenoemde 'Britse variant' van het coronavirus.

Het verzorgingshuis heeft in verband met de uitbraak de deuren voor bezoekers gesloten, met uitzondering van bezoek van familie of naasten aan bewoners die zich in de laatste levensfase bevinden. De dochters hebben hun moeder vanaf de dag van de sluiting niet meer kunnen bezoeken of op een andere manier contact met haar kunnen hebben.

Volgens de dochters is het bezoekverbod in strijd met het in artikel 8 EVRM neergelegde recht op *family life*. Ter onderbouwing voeren de dochters onder meer aan dat verzorgingshuizen volgens de richtlijnen van het RIVM onder voorwaarden bezoekers mogen toelaten en dat op twee andere zorglocaties van de zorgaanbieder waarvan het verzorgingshuis deel uitmaakt bezoek wel is toegestaan. Volgens de dochters moet ieder verzorgingshuis een plan hebben waarin is neergelegd hoe wordt omgegaan met het ontvangen van bezoekers, maar heeft het verzorgingshuis een dergelijk plan niet. Daarbij komt dat een van de dochters als mentor van de moeder de taak heeft erop toe te zien dat haar moeder de juiste zorg krijgt, hetgeen persoonlijk contact volgens de dochters noodzakelijk maakt. Ook wijzen eiseressen op een door ActiZ opgestelde handreiking, waarin volgens eiseressen staat dat verpleeghuizen (zoals

het verzorgingshuis) contact tussen hun bewoners en naasten mogelijk moeten maken en per locatie maatwerk moeten bieden. Daarbij moet, aldus de dochters, een afweging worden gemaakt tussen de veiligheid van bewoners en personeel enerzijds en de kwaliteit van leven van de bewoners anderzijds. Die afweging heeft het verzorgingshuis volgens de dochters niet gemaakt.

Oordeel

De voorzieningenrechter overweegt dat artikel 8 EVRM, zoals door het verzorgingshuis aangevoerd, in beginsel ziet op de verhouding tussen de burgers en de overheid en primair beoogt burgers te beschermen tegen handelen van de overheid. Uit artikel 8 EVRM kunnen volgens de voorzieningenrechter echter ook positieve verplichtingen voor de overheid voortvloeien. Dat betekent dat de overheid, waartoe ook de rechter behoort, moet bevorderen dat de rechten die door artikel 8 EVRM worden beschermd door de burgers daadwerkelijk kunnen worden uitgeoefend. Dit brengt volgens de voorzieningenrechter met zich dat burgers zich ook tegenover andere burgers op artikel 8 EVRM kunnen beroepen en dat artikel 8 EVRM het kader biedt waarbinnen de belangen die tegenover elkaar staan moeten worden afgewogen.

Vervolgens overweegt de voorzieningenrechter dat het recht op *family life* zoals opgenomen in artikel 8 EVRM niet onbeperkt is en dat dit kan worden beperkt indien de gezondheid of de rechten of vrijheden van anderen in het geding zijn. Er dient volgens de voorzieningenrechter dan ook een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van de dochters en hun moeder enerzijds en de belangen van de overige bewoners en medewerkers van het verzorgingshuis en van de samenleving als geheel anderzijds. Aangezien er in het verzorgingshuis volgens de voorzieningenrechter sprake is geweest van een grootschalige corona-uitbraak en vanwege de onzekerheden rondom het coronavirus acht de voorzieningenrechter de door het verzorgingshuis genomen maatregelen op dit moment in hun algemeenheid niet disproportioneel. Ook hoeft het verzorgingshuis van de voorzieningenrechter geen uitzondering te maken voor de dochters, ondanks het feit dat de gezondheid van hun moeder achteruitgaat en er sprake is van een schrijnende situatie. Indien de dochters weer zouden worden toegelaten zou het verzorgingshuis in andere schrijnende situaties ook andere naasten moeten toelaten, met alle daaraan verbonden risico's van dien. Ten slotte leidt ook de toezichthoudende taak van een van de dochters als mentor van de moeder niet tot toewijzing van de vordering. Van het verzorgingshuis kan volgens de voorzieningenrechter in de gegeven omstandigheden niet worden verlangd dat deze dochter haar moeder weer kan bezoeken. De voorzieningenrechter wijst de vordering af.

mr. S.M. Steen

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:895

Zaaknummer: C/15/312581 / KG ZA 21-39

Rechters: P.M. Wamsteker

Advocaten: E.N. van Essen en Jannink, M.E. M.E. Jannink

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Jeugdbeschermer heeft ouders onvoldoende geïnformeerd over medische behandeling en zich niet vergewist van toestemming ouders.

De ouders zijn onvoldoende geïnformeerd over de medische behandelingen van de kinderen en de jeugdbeschermer heeft zich er niet van vergewist dat de ouders expliciet instemden met FAS-onderzoek. De jeugdbeschermer had een regierol moeten nemen.

Feiten

De kinderen van klagers (verder: 'de ouders') zijn onder toezicht gesteld van een GI en in een pleeggezin geplaatst. De ouders hebben twee klachtonderdelen tegen de betrokken jeugdbeschermer (verder: 'de jeugdprofessional') ingediend. De kern van beide klachtonderdelen ziet op het onvoldoende informeren van klagers over een medische behandeling van hun dochter en zoon. Tevens is een FAS-onderzoek uitgevoerd bij de dochter, zonder dat de ouders hier als gezagdragende ouders toestemming voor hebben gegeven. De jeugdprofessional heeft in haar verweer erkend dat de ouders geen expliciete toestemming hebben verleend, maar stelt zich primair op het standpunt dat het niet haar verantwoordelijkheid is om de ouders te informeren over een medisch onderzoek. Evenmin is het haar verantwoordelijkheid om na te gaan of de ouders daar toestemming voor geven. De WGBO schept geen verplichtingen voor de jeugdprofessional, maar wel voor de desbetreffende behandelaar.

Oordeel

Het College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd (hierna: het College) is van oordeel dat de informatievoorziening van de jeugdprofessional aan de ouders over (het voornemen tot het laten uitvoeren van) het FAS-onderzoek bij de dochter onvoldoende is geweest. Het College is het met de jeugdprofessional eens dat de betrokken zorgverleners in dit kader een eigen verantwoordelijkheid hebben, maar dit ontslaat de jeugdprofessional echter niet van haar verantwoordelijkheid in het geheel: het is juist de jeugdprofessional die

de schakel dient te zijn tussen in dit geval de ouders, de pleegouders en de zorgverleners van de kliniek. De jeugdprofessional draagt daarmee bij aan een transparante en eenduidige regie van de hulpverlening.

Verder is het College van oordeel dat de jeugdprofessional tuchtrechtelijk verwijtbaar is tekortgeschoten door zich niet ervan te vergewissen dat de ouders expliciet instemden met het laten uitvoeren van het FAS-onderzoek bij de dochter. Ten overvloede wenst het College op te merken dat in de onderhavige zaak voldoende tijd was om de ouders te informeren over het FAS-onderzoek en om hun toestemming te verkrijgen.

Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel overweegt het College, dat niet is gebleken dat de jeugdprofessional zelf de ouders heeft geïnformeerd over de afspraak van de zoon bij de KNO-arts. Uit de stukken maakt het College wel op dat de jeugdprofessional de ouders ná de afspraak heeft geïnformeerd over het verloop hiervan. Het had volgens het College op de weg van de jeugdprofessional gelegen om de ouders ook zelf te informeren in aanloop naar de afspraak bij de KNO-arts. Als jeugdbeschermer was de jeugdprofessional bij uitstek degene om hierin de regierol te nemen. Het College is derhalve van oordeel dat de jeugdprofessional tuchtrechtelijk verwijtbaar is tekortgeschoten in de informatievoorziening richting de ouders over de afspraak van de zoon bij de KNO-arts. Daar waar de ouders de jeugdprofessional verwijten dat de zoon zonder hun toestemming is geplaatst op de wachtlijst voor een operatie, is het College van oordeel dat de jeugdprofessional geen tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt. Gebleken is dat een operatie vooralsnog niet aan de orde is, en derhalve ook niet het plaatsen van de zoon op een wachtlijst.

Bij de beoordeling van de mate van verwijtbaarheid en de (zwaarte van de) op te leggen maatregel weegt het College mee, dat niet is gebleken dat de jeugdprofessional ergens in het proces haar handelen binnen de organisatie heeft getoetst. Evenmin is gebleken dat de jeugdprofessional op haar handelen heeft gereflecteerd. Concluderend acht het College het passend en geboden om aan de jeugdprofessional de maatregel van berisping op te leggen. Het College ziet af van openbaarmaking van deze maatregel, nu er tegen de jeugdprofessional voor de eerste keer een tuchtklacht is ingediend en het verwijtbare handelen ziet op soortgelijk handelen door de jeugdprofessional rondom de medische behandelingen van de kinderen in tijd kort op elkaar volgend.

mr. E. Lam

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 18-02-2021

Zaaknummer: 20.162Ta

RECHTSPRAAK

Werknemer is door de detachering bij wijkteams geen deel gaan uitmaken van de overgedragen onderneming.

Werknemers worden door verschillende zorgaanbieders gedetacheerd bij gemeentelijke wijkteams, die op enig moment worden ondergebracht in een stichting. Geen overgang van onderneming; Albron-arrest niet van toepassing.

Feiten

Het gaat in deze procedure om de vraag of sprake is van overgang van onderneming als bedoeld in artikel 7:662 e.v. BW. Dit geschil heeft de volgende achtergrond.

Appellant heeft in dienst van Sovee (Stichting Onderwijs Voorrang Eemland) vanaf 1 maart 2016 gewerkt binnen de door de gemeente Amersfoort (de gemeente) ingerichte Sociale Wijkteams. Op deze arbeidsovereenkomst was de cao Welzijn van toepassing. Appellant werkte 38 uur en verdiende € 4.455,69 bruto per maand. De wijkteams zijn, kort gezegd, door de gemeente opgericht ter uitvoering van de aan de gemeente opgedragen taken ten gevolge van de Wmo en hebben onder meer tot doel het bieden van ondersteuning bij welzijn, opvoeding en jeugdzorg. Voor de organisatie en uitvoering daarvan heeft de gemeente menskracht ingehuurd van ongeveer 25 verschillende zorgaanbieders, waaronder Sovee.

Per 1 januari 2017 heeft de gemeente de wijkteams ondergebracht in (de door haar opgerichte stichting) SWA. Appellant is, na gesolliciteerd te hebben, per 1 januari 2017 bij SWA in dienst getreden (onder protest). Ook op deze arbeidsovereenkomst is de cao Welzijn van toepassing (die nu heet: cao Sociaal Werk, Welzijn & Maatschappelijke Dienstverlening). Het salaris van appellant is € 3.847 bruto per maand voor 36 uur per week.

Bij de kantonrechter heeft appellant primair gevorderd dat de kantonrechter bepaalt dat de rechten en verplichtingen die op 1 januari 2017 voortvloeien uit de arbeidsovereenkomst tussen appellant en Sovee van rechtswege zijn overgegaan op SWA op grond van overgang van onderneming. Op grond daarvan heeft appellant betaling gevorderd van het achterstallige

loon. Subsidiair heeft appellant gevorderd dat de kantonrechter bepaalt dat SWA de opvolgend werkgever is.

De kantonrechter heeft de eerste vordering afgewezen en de tweede toegewezen.

Oordeel

In deze zaak staat de vraag centraal of appellant als een in de overdragende onderneming werkzame werknemer kan worden beschouwd, ondanks het feit dat hij met de gemeente geen arbeidsovereenkomst heeft gesloten. Met verwijzing naar het *Albron*-arrest (Hoge Raad 5 april 2013 ECLI:NL:HR:2013:BZ1780) stelt appellant dat moet worden aangenomen dat hij als een bij de wijkteams gedetacheerde werknemer mee is overgegaan naar SWA. Hij meent dat de gemeente moet worden gezien als de feitelijke/niet-contractuele werkgever.

Het hof volgt deze argumentatie niet. Volgens het hof staat vast dat Sovee slechts een van de ongeveer 25 zorgaanbieders was waarbij de gemeente uren inkocht om de organisatie van de wijkteams in te richten. Sovee was voor de invulling van de werkzaamheden van de wijkteams dus een van (veel) meer opdrachtnemers van de gemeente. Sovee selecteerde zelf de bij haar in dienst zijnde werknemers op basis van geschiktheid voor de uit te voeren werkzaamheden in de wijkteams en stelde daarvoor slechts een aantal van haar werknemers ter beschikking aan de gemeente. Daarnaast verrichtte Sovee nog tal van (andere) activiteiten op het gebied van sociale zorg- en dienstverlening, ook voor andere opdrachtgevers. Ook appellant heeft voor Sovee of andere opdrachtgevers van haar werkzaamheden verricht.

Gelet op al die feiten en omstandigheden gaat het hof ervan uit dat appellant werknemer van Sovee is gebleven totdat hij zelf zijn dienstverband daar beëindigde. Niet gezegd kan worden dat de gemeente als (niet-contractuele) werkgever van appellant is te beschouwen en dat appellant door de detachering deel is gaan uitmaken van de door de gemeente aan SWA overgedragen onderneming. Appellant kan zich daarom niet beroepen op artikel 7:662 e.v. BW.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1471

Zaaknummer: 200.257.232

Rechters: M.E.L. Fikkers, C.J.H.G. Bronzwaer en S.C.P. Giesen

Advocaten: R.A. Severijn en H.A. Hoving

Wetsartikelen: 7:662 BW

RECHTSPRAAK

Maatschappelijke opvang op grond van Wmo 2015 voor terugkeerder uit VK door voorzieningenrechter toegewezen.

Maatschappelijke opvang op grond van Wmo 2015 voor terugkeerder uit VK door voorzieningenrechter toegewezen.

Feiten

Deze procedure betreft een verzoek om een voorlopige voorziening naar aanleiding van een afwijzing door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roosendaal van een aanvraag voor een maatwerkvoorziening in de vorm van maatschappelijke opvang op grond van de Wmo 2015. Verzoeker heeft, samengevat, aangevoerd dat hij en zijn vier minderjarige kinderen feitelijk dakloos zijn en hulp nodig hebben. De kinderen hebben recht op opvang en het college is verplicht om ervoor te zorgen dat het gezin bij elkaar kan blijven (art. 8 EVRM en art 9 IVRK). Verzoeker heeft de voorzieningenrechter verzocht te bepalen dat het college aan verzoeker en zijn kinderen samen opvang verstrekt, leefgeld verstrekt, en een briefadres afgeeft.

Oordeel

Om voor opvang op grond van de Wmo in aanmerking te kunnen komen moet de aanvrager ingezetene zijn, de thuissituatie moet zijn verlaten en de aanvrager moet niet zelfredzaam zijn. Niet in geschil is dat verzoeker ingezetene is. Partijen hebben echter verschillende standpunten over de reden waarom verzoeker zijn thuissituatie heeft verlaten en of hij zelf redzaam is.

Ter zitting heeft verzoeker gesteld dat hij om veiligheidsredenen de thuissituatie heeft verlaten en dat hij niet zelfredzaam is. Het college heeft ter zitting gesteld dat verzoeker niet eerder heeft aangegeven dat er sprake was van een onveilige situatie. Uit het onderzoek van het college blijkt dat verzoeker zonder goede reden is vertrokken uit Engeland. Verder zou uit het onderzoek van het college blijken dat verzoeker zelfredzaam is.

Het college heeft om hem moverende redenen besloten de op de zaak betrekking hebbende stukken niet over te leggen. Het college heeft dan ook geen stukken overgelegd van het onderzoek dat heeft plaatsgevonden.

Omdat de stukken die betrekking hebben op het onderzoek ontbreken, is het voor de voorzieningenrechter niet mogelijk om te beoordelen of het besluit in bezwaar naar verwachting in stand zal blijven. Verzoeker heeft in de voorlopige voorziening een aantal stukken overgelegd die een begin van bewijs leveren voor de reden van zijn vertrek uit Londen en het ontbreken van zelfredzaamheid. Gelet hierop en in samenhang bezien met het ontbreken van de onderzoeksgegevens is de voorzieningenrechter van oordeel dat het niet kunnen beoordelen of verzoeker in aanmerking komt voor opvang, voor rekening en risico van het college moet blijven. De voorzieningenrechter zal daarom bepalen dat het college opvang moet regelen voor verzoeker en zijn kinderen, waarbij het college zich zal moeten inspannen om verzoeker samen met zijn kinderen op te vangen.

De gevraagde voorziening voor zover betrekking hebbend op leefgeld en het briefadres wordt afgewezen.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 19-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2020:5761

Zaaknummer: AWB- 20_9454 VV

Rechters: S.A.M.L. van de Sande

Advocaten: E.C. Weijzenfeld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nederlandse rechter acht zich bevoegd over in België uitgevoerde behandelingsovereenkomst te oordelen; de rechter ziet de overeenkomst als een consumentenovereenkomst.

Vonnis in incident. Een Nederlandse vrouw ondergaat in een Belgische kliniek om cosmetische redenen een borstvergroting. De vrouw krijgt klachten, de prothese blijkt kapot en wordt vervangen, waarna de vrouw de kliniek en de opererend arts aansprakelijk stelt en voor de Nederlandse rechter daagt. Volgens de kliniek en de arts is alleen de Belgische rechter bevoegd. De rechtbank toetst haar bevoegdheid aan de Brussel I-bis-Verordening. Er is volgens de rechter sprake van een consumentenovereenkomst in de zin van de verordening en daarom is ook de Nederlandse rechter bevoegd. Dat een geneeskundige behandeling geen consumentenovereenkomst is in de zin van de verordening, verwerpt de rechtbank.

Feiten

Een Nederlandse vrouw ondergaat in een Belgische kliniek in september 2016 om cosmetische redenen een borstvergroting. In 2019 krijgt zij pijnklachten en omdat ze bij de Belgische kliniek geen gehoor vindt voor haar klachten, wendt ze zich tot het ziekenhuis in Sittard. De prothese van de rechterborst blijkt kapot en in oktober 2019 wordt in Sittard de prothese vervangen. Een maand later stelt de vrouw de Belgische kliniek aansprakelijk en in september 2020 gaat zij over tot dagvaarding. De vrouw verwijt primair de kliniek en subsidiair de behandelend arts toerekenbaar tekortgeschoten te zijn in de nakoming van de geneeskundige behandelingsovereenkomst. Ze vordert een verklaring voor recht dat de kliniek en de behandelend arts hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door haar geleden en nog te lijden schade die het gevolg is van een schending van de zorgplicht die op hen rust, een voorschot op

haar schade en verwijzing naar de schadestaat. Zowel de kliniek als de behandelend arts werpen allebei een incident op; zij vorderen ieder afzonderlijk dat de rechtbank zich onbevoegd verklaart om van de zaak kennis te nemen. Volgens hen is alleen de Belgische rechter bevoegd.

Oordeel

Als niet alle partijen in Nederland woonachtig zijn of gevestigd zijn, zoals in deze zaak, zo begint de rechtbank, moet eerst worden beoordeeld of de Nederlandse rechter bevoegd is om over het geschil te oordelen. De rechtbank beantwoordt de bevoegdheidsvraag aan de hand van de Brussel I-bis-Verordening (hierna: de verordening). Allereerst concludeert de rechtbank dat de verordening van toepassing is op de rechtsverhouding tussen partijen:

De verordening wordt toegepast in burgerlijke en handelszaken en dat daarvan hier sprake is, is niet in geschil.

De zaak valt niet onder de in artikel 1 lid 2 omschreven uitzonderingen.

Vervolgens onderzoekt de rechtbank welke rechter bevoegd is. Het uitgangspunt van de verordening is dat gedaagden worden opgeroepen voor de rechter van het land waar zij woonplaats hebben (art. 4 lid 1). Omdat de kliniek en de arts in België gevestigd respectievelijk woonachtig zijn, is de Belgische rechter dus bevoegd. Slechts de omschreven gevallen in de afdelingen 2 tot en met 7 in de verordening kunnen voor het gerecht van een andere lidstaat geroepen worden (art. 5). Volgens de vrouw doet zo'n geval zich hier voor. Volgens de vrouw schept artikel 17 in combinatie met artikel 18 van afdeling 4 de bevoegdheid voor de Nederlandse rechter. Afdeling 4 regelt de bevoegdheid voor door consumenten gesloten overeenkomsten. De vrouw stelt dat de medische behandelingsovereenkomst ook als een consumentenovereenkomst aangemerkt kan worden. De rechtbank vervolgt daarom met te onderzoeken of sprake is van een consumentenovereenkomst in de zin van de verordening en toetst daarbij aan de in artikel 17 lid 1 onder c vermelde voorwaarden:

er moet sprake zijn van een overeenkomst die tot stand gekomen is, tussen een consument en een professionele wederpartij, en de professionele wederpartij moet commerciële of beroepsactiviteiten ontplooien in de lidstaat waar de consument woont of dergelijke activiteiten met ongeacht welke middelen richten op die lidstaat of op meerdere staten met inbegrip van die lidstaat, waarbij de overeenkomst onder die activiteiten valt.

Aan alle drie de voorwaarden is volgens de rechtbank voldaan.

De kliniek voert aan dat niet met haar maar met de behandelend arts is gecontracteerd, en de behandelend arts dat niet met hem maar met de kliniek de overeenkomst is gesloten, maar dat is volgens de rechtbank niet van belang. Op grond van de omstandigheden van het geval is in ieder geval met één van hen een overeenkomst gesloten en dat is voldoende om aan de eerste voorwaarde te voldoen.

De tweede voorwaarde staat niet ter discussie.

Ten aanzien van de derde voorwaarde heeft de vrouw in de dagvaarding voorbeelden opgesomd waaruit blijkt dat de kliniek en de arts hun activiteiten (ook) op Nederland richten. Hoewel de vrouw dat onder het kopje 'toepasselijk recht' heeft gedaan in plaats van onder 'bevoegdheid', is de rechtbank van oordeel dat van de kliniek en de arts verwacht mocht worden dat zij daar wel op reageerden in hun incidentele conclusie, omdat deze voorbeelden relevant zijn bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de derde voorwaarde. Nu zij dit niet hebben gedaan, is de opsomming onbetwist gebleven. De overeenkomst die met de vrouw is gesloten valt verder onder de activiteiten van de kliniek en de arts, zodat de rechtbank op basis van de feiten en omstandigheden van oordeel is dat ook is voldaan aan de derde voorwaarde. Nu aan de voorwaarden is voldaan, is sprake van een consumentenovereenkomst in de zin van artikel 17 lid 1 van verordening, aldus de rechtbank.

De kliniek en de arts voeren nog aan dat de geneeskundige behandelingsovereenkomst niet kan worden aangemerkt als een consumentenovereenkomst. Zij beroepen zich daarbij op de definitie van het begrip 'dienst' in de Dienstenrichtlijn 2006/123/EG (hierna: de Dienstenrichtlijn). Nu de medische behandelingsovereenkomst een dienst is, aldus de kliniek en de arts, en diensten van gezondheidszorg zijn uitgesloten van toepassing van de Dienstenrichtlijn, is alleen de Belgische rechter bevoegd. In dat verweer gaat de rechtbank echter niet mee. Artikel 17 van de verordening bevat geen andere voorwaarden dan die hiervoor genoemd en beoordeeld zijn en de rechtbank ziet daarom geen reden om bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van een consumentenovereenkomst in de zin van de verordening ook te toetsen aan de Dienstenrichtlijn. Bovendien, zo overweegt de rechtbank, volgt ook uit de (in het vonnis genoemde) literatuur en rechtspraak dat een geneeskundige behandelingsovereenkomst aangemerkt kan worden als een consumentenovereenkomst.

Nu uit artikel 18 lid 1 van de verordening volgt dat de consument de rechtsvordering kan instellen voor het gerecht van diens woonplaats, en de vrouw in Nederland woont, is de Nederlandse rechter bevoegd.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:1058

Zaaknummer: C/03/284260 / HA ZA 20-547

Rechters: I.M. Etman

Advocaten: N.C. Quindt, H.A.J. Stollenwerck en L.C.P.M. van Acker

Wetsartikelen: 17 Brussel I-bis-Verordening, 1 lid 2 Brussel I-bis-Verordening, 4 Brussel I-bis-Verordening en 7 Brussel I-bis-Verordening

RECHTSPRAAK

Delen informatie over minderjarige kinderen met Raad voor de Kinderbescherming volgens toepasselijke KNMG-wegwijzer.

Klacht over het delen van gegevens over minderjarige kinderen met de Raad voor de Kinderbescherming door een huisarts. Ongegrond, omdat de huisarts in deze kwestie zorgvuldig, volgens de toepasselijke KNMG-wegwijzer, heeft gehandeld.

Feiten

Klager is de ex-partner van een patiënte (hierna: 'moeder') van de huisartsenpraktijk waar verweerster, huisarts, werkzaam is. Klager heeft samen met moeder twee minderjarige kinderen. De ouders hebben beiden het gezag over de kinderen. Beide minderjarige kinderen zijn sinds 2016 ingeschreven bij de praktijk waar verweerster werkzaam is.

Op 6 juni 2019 heeft moeder het spreekuur van verweerster bezocht. Naar aanleiding van dit consult heeft verweerster een overleg gehad met Veilig Thuis, waarbij de casus anoniem werd voorgelegd. Uiteindelijk heeft moeder een melding gedaan bij Veilig Thuis. Die melding is doorgestuurd naar de Raad voor de Kinderbescherming (verder 'de Raad').

Op 6 februari 2020 heeft klager het spreekuur van verweerster bezocht om inzage te krijgen in het medisch dossier van de kinderen. Klager heeft over het dossier een aantal opmerkingen gemaakt die door verweerster in het dossier zijn genoteerd.

Op 20 april 2020 heeft de Raad telefonisch contact gezocht met verweerster en informatie opgevraagd, welke informatie verweerster heeft gegeven. De Raad heeft van dit gesprek een verslag gemaakt dat door verweerster akkoord is bevonden. In dit verslag staat onder meer opgenomen dat er tussen de ouders problemen met de communicatie zijn.

Klager heeft naar aanleiding van dit verslag gevraagd om een gesprek met verweerster. Zij heeft in eerste instantie voor dit gesprek ook de moeder uitgenodigd. Klager heeft daarop uitdrukkelijk kenbaar gemaakt het gesprek te willen voeren zonder de moeder. Daarop heeft verweerster de afspraak met moeder afgezegd.

Op 11 juni 2020 heeft klager opnieuw het spreekuur van verweerster bezocht. Klager heeft tijdens dit consult aangegeven dat het verslag onjuistheden bevatte en op onderdelen moest worden aangepast. Verweerster heeft in eerste instantie aangegeven de aanpassingen te zullen doorgeven aan de Raad. Na het consult heeft verweerster overleg gevoerd met haar collega-huisarts en besloten om de inhoud van het verslag niet aan te passen, omdat zij achter de weergave van het eerder gemaakte verslag stond. Naar aanleiding van correspondentie tussen de gemachtigden heeft verweerster aan de Raad doorgegeven dat het verslag op een drie van de vijf punten moest worden genuanceerd. Klager heeft tegen deze nuanceringsen geen bezwaar gemaakt.

Klager verwijt verweerster in deze procedure:

1. dat zij een onjuiste verklaring aan de Raad voor de Kinderbescherming heeft afgegeven, die verregaande gevolgen kan hebben voor klager;
2. dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld jegens klager.

Voorts is volgens klager de tekst van het verslag onjuist waar staat dat er problemen met de communicatie zijn tussen de ouders. Deze tekst had volgens klager moeten luiden dat moeder

aangeeft dat er problemen zijn met de communicatie tussen vader en moeder. Verweerster had immers niet zelf vastgesteld dat er sprake was van problemen met de communicatie, alleen dat moeder dit zo ervoer. Ook heeft verweerster in strijd met de richtlijn Behandeling minderjarigen KNMG gehandeld door geen objectieve informatie te verschaffen.

Verweerster heeft betwist dat zij een onjuiste verklaring heeft afgegeven aan de Raad. De verklaring is namelijk gebaseerd op de eigen observatie van verweerster van het contact met moeder en met de kinderen. Er was sprake van een eigen waarneming met betrekking tot de communicatie, omdat klager zelf aan verweerster heeft gevraagd om hem te informeren over de kinderen. Normaal is het zo dat de ene ouder de andere ouder informeert. Verweerster is eveneens van mening dat zij niet onzorgvuldig heeft gehandeld door moeder uit te nodigen voor het gesprek met klager. Zij is hiertoe overgegaan omdat zij zorgen had over de geestelijke gezondheid van de kinderen. Gelet op de voorgeschiedenis was het voor verweerster logisch om beide ouders uit te nodigen. Zij heeft eerst overleg gehad over deze kwestie met een collega en bovendien hebben beide ouders het gezag over de kinderen. Nadat klager bezwaar had gemaakt heeft zij moeder wel direct afgebeld.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Eindhoven ('RTG') overweegt dat bij de beoordeling of sprake is van een onjuiste weergave in een verslag van een medicus ten behoeve van een onderzoek door de Raad, de informatie die gevraagd en gegeven wordt relevant dient te zijn voor de zorgverlening en de hulpverlening aan minderjarige kinderen. Informatie die niet relevant is, hoeft niet te worden opgenomen. Bij het geven van informatie dient zo veel als mogelijk uit eigen waarneming objectief te worden weergegeven en dient men zich zo veel als mogelijk te onthouden van het geven van een waardeoordeel of een conclusie.

Het RTG oordeelt dat het eerste klachtonderdeel ongegrond is. Bij een onderzoek door de Raad gaat het namelijk om het verstrekken van objectieve informatie door een hulpverlener, die zo veel als mogelijk gebaseerd is op eigen waarneming en die betrekking heeft of kan

hebben op het welzijn van de kinderen. Het behoort niet tot de taak van degene die informatie verstrekt om aan waarheidsvinding te doen of om informatie van partijen met elkaar te vergelijken. Het RTG oordeelt dat verweerster in het licht van deze uitgangspunten niet verplicht was om in haar weergave ook te benoemen dat klager stukken had aangeleverd om de woorden van moeder te weerspreken, noch om te benoemen dat klager om aanpassingen van haar verslag aan de Raad had gevraagd. Met betrekking tot dat laatste element merkt het RTG nog op dat, voor zover verweerster de aanpassingen relevant vond, deze al waren opgenomen in het medisch dossier van de minderjarige kinderen.

Het RTG stelt daarnaast vast dat verweerster het probleem met de communicatie tussen de ouders heeft gebaseerd op haar eigen waarneming dan wel vaststelling. Verweerster is immers tot deze conclusie gekomen nu klager zelf aan verweerster heeft gevraagd om hem op de hoogte te houden van het welbevinden van de kinderen. Van ouders mag immers verwacht worden dat zij, ook als zij ex-partners zijn, alle relevante informatie over hun kinderen, waaronder ook medische informatie, zonder tussenkomst van de huisarts met elkaar delen. De weergave zoals verweerster die akkoord heeft bevonden in het verslag van de Raad was daarmee een juiste en objectieve weergave. De opmerking was bovendien relevant voor het onderzoek naar het welbevinden van de minderjarige kinderen. Ook dit klachtonderdeel is ongegrond.

Met de door klager genoemde 'richtlijn Behandeling minderjarigen KNMG' is volgens het RTG bedoeld de 'KNMG-wegwijzer Toestemming en informatie bij behandeling van minderjarigen' uit 2019. Er is hierbij geen sprake van een richtlijn maar van een handleiding en naslagwerk voor artsen die minderjarige kinderen behandelen. De handleiding benoemt als uitgangspunt het welbevinden van het kind en draagt adviezen aan. Zo wordt benoemd dat de arts naar beide ouders zo veel als mogelijk transparant handelt door, wanneer daartoe aanleiding is, *beide* ouders te informeren. Verweerster heeft volgens het RTG volledig gehandeld met inachtneming van deze handleiding. Er was immers sprake van mogelijke gezondheidsschade van de minderjarige kinderen en er was sprake van een probleem met de communicatie. Verweerster heeft er dus goed aan gedaan beide ouders uit te nodigen voor een gezamenlijk gesprek om zo transparantie te waarborgen. Toen klager vervolgens aangaf geen prijs te stellen op een gezamenlijke bespreking, heeft verweerster moeder actief benaderd om het gezamenlijke gesprek af te blazen en klager alsnog alleen te woord te staan. Daarmee heeft

verweerster volgens het RTG in alle opzichten juist gehandeld, nu zij immers de juiste belangen, namelijk de belangen van de minderjarige kinderen en de transparante wijze van handelen naar beide ouders, voorop heeft gesteld. Ook dit klachtonderdeel is ongegrond.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 17-02-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2021:15

Zaaknummer: 2092

Advocaten: A.C.I.J. Hiddinga

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG